

1 Мартъ 1916 г.

Дойдоха нови болни. Всички сж слаби, съ потжнали въ главата очи. Устнитѣ имъ сж попукани и почернѣли, невѣмъ страдатъ отъ холера, или чума. Тѣ не плачатъ, а сълзи изтичатъ отъ очитѣ имъ. Не мога да ги преоблека спокойно. Едни се дератъ отъ кашлица и хричатъ гнойнокървави хрчки, други въ несвѣстъ хриптятъ и пѣшкатъ. Нѣкакви невидими чудовища раздиратъ душитѣ имъ. Лѣкарътъ ги прегледа надве натри и ги разпредѣли по леглата. Отъ стая въ стая тичамъ да давамъ лѣкарствата на болнитѣ, или пѣкъ да смѣнямъ компреситѣ имъ. Много иматъ висока огница. Отъ всѣкъде ме викатъ. Немога да сваря. Сама съмъ на цѣлата болница. Самарянкитѣ сж още неопитни и не бива да имъ се повѣряватъ лѣкарствата.

Колко би било добре да сме две сестри.

Дежурна съмъ цѣла нощъ. Младиятъ ординаторъ е сжщо боленъ отъ три дни и азъ дежурия и день и нощъ. Това почва да ме изтощава. Губя вече голѣмото си самообладание, което служеше за примѣръ на лѣкари и болни. Почвамъ да ставамъ нервна и понѣкога зла . . . а никога по-рано не съмъ се ядосвала . . . никога не съмъ се сърдила и не знаяхъ какво е умраза. . . Усѣщамъ какъ нервитѣ ми се разнищватъ и мозъкътъ почва да ме боли. Петъ месеца откакъ е обявена войната и грижитѣ, които полагахъ за болнитѣ и раненитѣ до сега не сж ми се виждали тежки и непоносими. . . Умора не съмъ чувствувала до день днешень. . .

— Сестро, номеръ 6 въ стая 16 е злѣ — вика нѣкой, като че ли го колятъ и азъ бързо се затичвамъ.

Тихолъ — кандидатъ офицерътъ има нужда отъ моята помощъ. Главата му гори, огницата е надъ 40 градуса. Преди малко бѣше на двора, весело приказваше съ